

tion, er der ikke nogen paatrængende Nødvendighed for at behandle dem paa samme Maade som andre Statsmidler. Det anser jeg altsaa for at være Grunden til, at det med stor Kraft er blevet hævdet, at disse Midler skulde ind paa Finantsloven, og hvis det er saa, saa mener jeg, at den Ting med Nødvendighed følger deraf, at i det Dieblit disse Midler ikke længer administrere sig selv, i det Dieblit disse Midler blive flyttede, i det Dieblit Ministeren tager dem ind under sin Forvaltning, saa følger det af sig selv — siger jeg — af Grundlovens § 48, at de i samme Dieblit komme ind paa Finantsloven i Følge det Princip, at Ministeriets Administration af Landets Pengesæsen ikke skal være ukontrolleret. Jeg mener altsaa, at det er den høitærede Minister, som idet han har taget disse Penge ind under sin Forvaltning, derved har foregrevet Spørgsmaalet. Jeg tror, at deraf ligefrem følger med konstitutionel Nødvendighed, at disse Penge maa ind paa Finantsloven, fordi en Minister ikke i et konstitutionelt Land kan raade over Statens Midler ukontrolleret, uden Afhængighed af den bevilgende Magt. Det er altsaa dette Punkt, hvorpaa jeg støtter min Indvending imod det første Punktum; det er herved sanktioneret, at disse Penge kunne blive liggende udenfor Finantsloven, at den høitærede Minister kan have saadanne Fonds under sin Administration, uden at den bevilgende Møndighed har det Mindste dermed at gjøre, og uden at de opføres paa den grundlovmæssige Maade, som kræves her i Landet, nemlig paa Finantsloven. Det Spørgsmaal, om disse Midler, naar de opføres paa Finantsloven, da skulle opføres der ligesom andre Statsmidler eller som en særlig Fond, er en Ting for sig, det er Noget, der ikke vedrører dette Spørgsmaal, og deri giver jeg den ærede Ordfører aldeles Ret, at den Betragtning, der er fremkommen i Landsthinget, har Intet paa sig, har ikke Noget dermed at gjøre; men jeg skal sige, at naar Spørgsmaalet ligger saaledes aabent for, saa har jeg for mit Bedkommende ikke nogenjohelst Tvivl om, at naar der fremkommer Statsmidler, som ikke tidligere have været paa Finantsloven, og der spørges om, hvorledes de skulle opføres paa Finantsloven, da maa Reglen gjælde, og den almindelige Regel er da den, at de opføres ligesom alle andre Statsmidler, thi for at de skulle opføres paa en særlig Fond, kræves der en særlig Regel, en særlig Foranstaltning. Altsaa for at tage dem ind paa Finantsloven ligefrem efter den almindelige Regel behøves der intet Samtykke, det sker af sig selv, det kan Ministeren gjøre paa sin egen Konto, dertil tror jeg ikke, at Landsthingets Samtykke er nødvendigt; men til at opføre dem paa en særlig Fond kræves der et særligt Samtykke af alle de Faktorer, der overhoved have Indflydelse paa dette Spørgsmaal, og det tror jeg ikke kan ske uden dette Things Samtykke. Det er en Undtagelse, og den kræver

altid særlige Betingelser, medens det er Reglen, der gjælder, hvor der ikke er nogen særlig Betingelse. Dette var nu vel det første Punktum. Jeg nævner ikke nogen Tvivl om, at Enhver maa kunne forstaa, at der er en Forskjel, og det en meget væsentlig Forskjel imellem dette første Punktum og det Forslag, der blev vedtaget her i Fjor. Nu siger ganske vist den ærede Ordfører, at det sigter til det Samme, at det sigter til at begrænse Administrationen og Sligt; men jeg vil dog sige, at selv om Meningen med et Forslag var den Samme, og selv om Maalet var det Samme, bliver det ikke det Samme, om man bruger ganske forkastelige Midler. Jeg er ikke af den Mening, at ethvert Middel bliver helligt ved Hensigten. — Men jeg kommer nu til det, som i praktisk Henseende er Hovedsagen, nemlig det sidste Punktum. Inden jeg gaar over dertil, tror jeg, at det var rigtigt, at vi først bleve enige om, hvad vi egentlig tale om, naar vi komme til det sidste Punktum, thi jeg er ikke ganske vis paa, at vi hidtil have været det. Jeg hørte det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sige, at dette sidste Punktum og den Regel, der stod deri, vedrørte noget helt Andet end det, der stod i det første Punktum. Jeg tror, at det, saa vidt jeg kan skjønne, er en og samme Gjenstand, hvormed der handles i denne Anmærkning. Altsaa det, der tales om i det første Punktum, er en Del af Stiftsmidlerne, det er ikke om alle Stiftsmidlerne, men kun om den Del, der er frastreven de større Præstefald; det maa imidlertid ogsaa være det, hvormed der handles i det andet Punktum. Jeg er noget i Tvivl derom, thi det synes mig, at den ærede Ordfører udtalte sig paa en Maade, der ikke var mig ganske klar. I sin Sver for at forpære Forslaget og for at godtgjøre, at det var lige saa godt som det Forslag, der forelaa i Fjor, søgte han at vise, at det endogsaa var meget bedre, ja, han gif endog videre og jagde, at det gamle Forslag, det fra i Fjor, angik kun de Stiftsmidler, der vare frastrevne siden 11te Juni 1875, men dette gif meget videre. Jeg veed nu ikke rigtig, om det er mig, der har misforstaaet Forslaget, eller om den ærede Ordfører ikke har fordybet sig saa meget i det, som var nødvendigt, men mig forekommer det, at den Mening, han har, er ganske umulig. Det er jo dog vel ikke Hensigten at give en Lovregel for de gamle Stiftsmidler, for de Stiftsmidler, som Administrationen jævnlig har fradraget Præsteembederne i et eller andet særligt Diemed. Jeg antager, at det var Meningen her ligesom i Fjor at give Regler angaaende de Midler, som den høitærede Kultusminister siden den 11te Juni 1875 har frasklippet Præsteembederne, og i saa Henseende tror jeg virkelig ikke, at der er den mindste Fordel ved at udelade denne Dato, thi det er vel almindelig bekendt, at ingen Kultusminister, selv ikke den høitærede Kultusminister,